

Post uit Turkana

Henk Kuiper is piloot van Uzima, het vliegtuigje waarmee Terre des Hommes medische hulp verleent in de afgelegen gebieden van Turkana in Noordwest-Kenia. Afgelopen jaar, toen er bijna weer een lange werkdag en de nodige vliegreuen opzaten, kreeg hij de vraag of hij nog een jonge vrouw van het dorpje Lowarengak naar de provincieplaats Lodwar kon brengen. Dat kon. Het werd een vlucht die hem nog lang zou heugen. Henk vertelt waarom.

Het is bijna donker als ik Uzima aan de grond zet. Een jonge zwangere Turkaanse, haar tante en haar echtgenoot staan al te wachten. Zonder omhaal stappen zij in. De echtgenoot neemt naast mij plaats, de tante achter mij en de zwangere vrouw, die zweet en kreunt, op een stretcher naast haar. Weldra stijgen we op. We zijn nog maar nauwelijks onderweg als ik uit mijn ooghoek zie dat de man naast mij erg nerveus wordt. “The baby is coming”, roept hij boven het motor lawaai uit. Ik reik naar achteren en trek de veiligheidsriemen van de tante los. Onmiddellijk klimt ze naar de zwangere Turkaanse. Ik heb mijn volle aandacht nodig om de kist in balans te houden door het verplaatsende gewicht. Als ik me weer omdraai kan ik mijn ogen niet geloven. Tussen de benen van de vrouw op de stretcher door zie ik een baby. De tante maakt gebiedende gebaren naar me. “She needs knife”, vertaalt de man. Ik geef hem mijn zakmes. Even bedenk ik wat me te doen staat; voor zulke situaties bestaan geen regels in het reglement. Ik besluit terug te keren naar Lowarengak, per slot van rekening is dat het dichtstbijzijnde punt waar we medische hulp kunnen krijgen. Toen de kist eenmaal aan de grond was gezet, wilde ik de deuren openen zodat de direct de via de boordradio gear-

meerde hulpdienst bij de vrouw kon. Maar dat is al niet meer nodig. De tante omklemt liefdevol een klein bundeltje waarin een klein gezichtje is te zien. Zij heeft de navelstreng afgebonden met een stuk uit haar immense kralenkraag, daarna doorgesneden met

**“THE BABY IS COMING”
ROEPT HIJ BOVEN HET
MOTOR LAWAAI UIT.**

mijn mes en de baby in een van haar kledingstukken gewikkeld. De verpleegster uit de wagen komt naast me staan en kijkt met stomheid geslagen naar het tafereel. De kersverse moeder verlaat op eigen kracht de kist evenals de andere passagiers en even later dender ik de baan weer af richting Lodwar. Ik moet glimlachen als ik denk aan de baby die uiteindelijk in de lucht ter wereld komt. Een kindje dat te midden van alle moderne hulpmiddelen losgemaakt is van zijn moeder door middel van het mes van de piloot en het kralensnoer van zijn traditionele Turkaanse tante. Het zal vast en zeker Uzima gaan heten.” ■

Henk Kuiper, piloot Uzima

Meer nieuws over Uzima leest u op pagina 17.